کله چې مې زړه کې ناروا خبـره تېره شي
ما ته مې ضمیر لکه قاضي مخې ته ودرېږي.

زما وجدان

Ketabton.com

لنډه کیسه

لیکوال
شریف الله تنها

(c) ketabton.com: The Digital Library

معرفت

د ژانر ډول..لنډه کیسه

د کیسې نوم..زما وجدان

لیکوال...شریف الله تنها

د تلیفون شمیره.................................0093706996648

برېښنا لیک ....shariftanha600@gmail.com

د واټساف شمیره...............................0093779385830

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

هغه محال چې د پوهنتون په دوره کې مې د څلورم سـمستر ازموينې پيل وې، په دولتي ليليه کې اوسېدم. سـحر چې د لمانځه وخت و، د اودس لپاره د غسلخانې پر لور لاړم، څه کورم چې د هغه وخت په حساب سره يو قيمتي تليفون پروت دی. چاپېره مې وکتل چې څوک مې تر سـترگو نه شـول، نو تلېفون مې ورو په بېه ووهه. خدای شـته، نيت مې ښـه نه و، فکر مې کاو چې له ازموينو وروسـته به يې وپلورم. له اودس څخـه وروسـته غلی راغلم او خپلې خونې ته ننوتلم. د سـحر د چای وخت و، يو ملگري چې د ډوډۍ بندوبسـت کړی و، ټول ورته په دسـترخوان کښـېناستو، د ډوډۍ په خوړلو مو پيل وکړ، په دغه وخت کې دروازه (ور) وټکېده، يو زده کړيال سر راښکاره کړ او ويې ويل: ملگرو په غسلخانه کې د اوداسه پر محال زموږ د يو ورور څخه تلېفون پاتې شـوی دی، بېچاره ډېر اندېښـمن دی، که په تاسـې کې کوم ملگري راپورته کړی او يا ليدلی وي نو.... په دغه وخت زموږ اطاقي د هغه خبرې پرې کړې او زما پر شمول يې په ټولو اطاقيانو غږ وکړ: ملگرو د ورکې په اړه خو به څه معلومات نه لرئ؟ ټولو په يوه خوله ځواب ورکړ: نه نه موږ له هېڅ نه يو خبر. په زړه کې مې يو څه رحم راپېدا شـوی و، ومې غوښـتل چې تلېفون يې بېرته ورکړم، خو شېطان او حارص نفس زما د ضمير په وړاندې لکه د ډال ولاړ وو. دومره وخت تېر نه و چې د ورکې پوښـتونکی ولاړ. ملگرو مې په خپلو کې يو پر بل رشخند وواهه، يو به بل ته په ټوکو کې ويل: دغه تلېفون به پلانې راخيستی وي، خو نه يې ورکوي. يو شمېر ملگرو ما ته هم گوته ونيوه. هغوی ټوکې کولې، خو ما ته چې به چا اشـاره وکړه، زړه به مې ودرزېد او اندېښمن به شوم، ما به له ځان سره چرُت واهه چې گويا کې پر ما پوه دی. له چای او ډوډۍ څخه وروسته ټول ملگري په خپلو کارونو پسې ولاړل، دا چې ما هم ازموينه درلوده، نو پاڅېدم، ترڅو درسـونه زده کړم. لاړم ټوله ورځ مې درسونه وکتل، خو ضمير مې هره گړۍ د ملامتيـا او پښـېمانۍ احسـاس راکاو. زه دومره بد هم نه وم، نه پوهېدم چې دا مې څه او څنگه وکړل! ډېر اندېښمن وم، ضمير مې يوه لحظه د درس زده کولو ته پرې نه ښودم. ټوله ورځ مې د ضمېر سره لاس وگرېوان وم. زما په نفس کې د شېطانې خواهشاتو او سپېڅلې ضمير تر منځ جگړه روانه وه او پايله يې هم دا وه چې شېطانې خواهشات مې په ضمير برلاسي شول. هوکړه مې وکړه چې پر هر حال وي، تلېفون يې څېښـتن تـه نـه ورکوم. د مـازيگر د لمـانځه وخت و. اودس مې وکړ او لمونځ مې په جماعت سره ادا کړ. کتـابونـه مې پـه لاس کې وو او لـه جومـات څخه د خپلې خونې (اطاق) په لور راروان وم. د ليليې غتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازې ته راورسېدم. یوه سپینه ورقعه (پاڼه) مې ولېده چې په دروازې پسې اوېزان وه، ترې تېر شوم، خو بېرته راوګرځېدم، غوښتل مې چې د دغې پاڼې پر مفهوم وپوهېږم. ومې لیدل چې د پاڼې پر سر یې لیکلي وو: د نادرکۍ او ورکې اعلان. د دغو کلیماتو په لوستلو مې د بدن ویښتان نېغ ودرېدل. یو څو نور کسان مې هم تر څنګ ولاړ وو، اراده مې وکړه چې نوره لیکنه یې نه لولم، خو خدای به نه غوښتل چې په ګناه کې ښکېل شم. زړه نا زړه مې د نورې لیکنې په لوستلو پیل وکړ، په لیکنه کې مې هغه ټکې ولوستل چې زما په نفس کې یې پټ شیطاني خواهشات مات کړل، زما سترګې یې بینا کړې، زما وجدان ته یې د ډاډ ځواک ورکړ او لعنتي شیطان یې زلیله کړ. په دغه خط کې یې لیکلي وو: د یو بې وزله ورور څخه په غسلخانه کې تلیفون پاتې شوی و، که چا پورته کړی وي، نو د انساني همدردي له مخې ورته تلیفون او یا د هغه سیم کارتونه وسپارئ! باور وکړئ چې د دغې لیکنې د لوستلو پر محال چې کله د (انساني همدردی) کلیمو ته راورسېدم، نو سترګې مې له اوښکو ډکې شوې، علق مې وچ شو او ټول وجود راباندې بار شو. په زنګېدلو قدمونو مې ځان خپل اطاق ته ورساو. په خونه کې څوک نه وو، دروازه مې پورې کړه او ومې ژړل. یوه شېبه مې داسې ژړا وکړه چې عجب کیفیت راباندې راغی او په لومړي ځل مې د ژړا څخه خوند واخیست. یوه شېبه ناست وم چې زړه مې ښه تش او سپک کړ. پاسېد او په خوفیه ډول تر غسلخانې پورې لاړم. د مازیګر وخت و، هېڅ څوک نه وو، تلیفون مې غلی په هغه ځای کې کېښود چې ما ورڅخه پورته کړی و. راغلم له خپلې خونې څخه مې د تلیفون نتداره کوله چې آیا څېښتن یې پورته کوي او که بل څوک. شېبه وروسته چې تلیفون ته زنګ ورغی، ومې لیدل چې تلیفون یې څښتن پورته کړ. باور وکړئ! له زړه او ضمیر څخه مې بار او بوج ښکته شو او داسې خوشحال شوم، لکه ډېر څه مې چې تر لاسه کړي وي او دا د ایمان نښه ده چې مسلمان په خپلو ښو باندې خوشحال او په بدو خفه شي.

وختونه تېرېدل، ازموینې ختمې شوې، کور ته راغلم. ملګرو مې ویل چې کرکیټ کوو، نو ما هم ورسره ومنله، تر دې چې لوبغالي ته ورسېدو. تر ماښامه مو سپورت وکړ. په کلي کې به مو د سپورت پر محال خپل کمیس څکه ویسته چې د سپورت کول پکې ستونزمن وو. په دغې ورځ مو هم کمیسونه ویستلي وو. زما د کمیس په جېب کې مې نغدې روپۍ او یو تلیفون پروت و. دا چې کور ته راستنېدو، نو کمیسونه مو واغوستل. ما چې کمیس پر تن کړ، نو داسې مې وانګېرله چې په جېب کې مې څه کم شوي دي. شکي وم، نو جېب مې وکوت، ډېر ژر خبر شوم چې په جېب کې مې تلیفون نشته او تصادف دا و چې زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلېفون د هغه تلېفون پخېر و چې په لیلیه کې ما راپورته کړی و. په هلکانو مې غږ وکړ: هلکانو په جېب کې مې تلیفون نشته! یو ملګري وویل: ټول پر ځای ودرېږئ! تر څو د ټولو د جېبونو حال واخلو، خو دغه چاره راته سـمه ښکاره نه شوه. ملګری مې له پلټنې څخه منع کړ او فکر مې کاو چې کېدای شي تلېفون مې له کوره نه وي راوړی. کور ته راغلم تلېفون مې وپلټه، خو پیدا نه شـو. اوس نو په بشـپړ ډول باوري شـوم چې تلېفون (موبائل) راڅخه چا غلا کړ، خو ناهیلی نه شـــوم او له ځان سره مې په زړه کې وویل: خدایه! که سـتا د رضا لپاره مې هغه تلېفون چې په لېلیه کې یې ما د غلا کولو پخه اراده کړې وه، بېرته د هغه څېښـتن ته سـپارلای وي، نو زما تلېفون چې په حلالو روپیو پېرل (اخیسـتل) شـوی دی، ما ته بېرته وسپاره!

شـپه وه، ویده شـوم، خو نه پوهېږم ولې مې داسې نه محسوسوله چې له ما څخه دې څه ورک شوي وي. سـحر چې لمانځه ته پاسـېدم، لمونځ مې وکړ، بېرته بېرستنې ته ورووختلم، په دې کې زموږ د کور یو کوچنی راغی او راته یې وویل: له تا څخه خو به پرون څه نه وي ورک شوي؟ زړه مې ودرزېد او ومې ویل: ولې نه تلېفون راڅخه ورک شـــوی دی. تلېفون یې چې په لاس کې نیولی و، راته راکړ او ویې ویل: د پلاني زوی راوړ او ویل یې چې موندلی یې دی. د باندې ورووتم، موندونکي ته مې ((چې په حقیقت کې غل و، خو خدای یې په زړه داســې رحم کړای و، لکه زما په زړه یې چې کړی و)) انعام ورکړ او له هڅونې څخه مې هم برخمند کړ.

کلـه چې بېرته کور ته راوګرځېدم، نو له ځان سره مې وویل چې خدای (ج) ډېر غیرتي ذات دی. ما پردی مال د هغه څېښتن ته بېرته وسپاره، نو خدای زما تلېفون ماته راورساو.

څوک چې خـدای (ج) تــه لږ ورنیږدې شي، نو خـدای ورتـه ډېر ورنیږدې کېږي. څوک چې د توبې لپـاره سپېڅلی نیت وکړي، نو خدای (ج) توفیق او توان ورکوي. الله تعالی موږ ته خپل قدرتونه راپېژني، موږ ته توان راکوي چې کړنې تر سره کړو او خدای ښکاره کړي چې د نه لیدلو په حال کې ورڅخه څوک ویرېږي او څوک نه. نو د هغه کړنو تر سره کول پکار دي چې خدای پرې خوشـحال او موږ پرې شـکر ګزاره شـو. بـاید هغه څه وکړو چې پر ځان مو پېرزو وي، ځکه چې په پښـــتو کې متلونه دي: خپل عمل د لارې مل دی او چې څه کرې هغه به رېبې.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library